

Bo Skjoldborg

DOKTOR KOLD OG SPØGELSESMASKINEN

Forlaget
Werther

BO SKJOLDBORG
DOKTOR KOLD OG SPØGELSESMASKINEN

© 2018 Bo Skjoldborg og Forlaget Werther

Omslagsdesign: Patrick Steptoe

Redaktion: Ellen Holmboe og Morten Dürr

Tryk: ScandinavianBook

1. udgave, 2018

ISBN: 978-87-93389-28-1

Kopiering fra denne bog må kun finde sted på institutioner, der har indgået aftale med Copydan, og kun inden for de i aftalen nævnte rammer.

Seriebog 2: **Doktor Kold og spøgelsesmaskinen** er en selvstændig historie i 'Milo & Tråd'-serien.

Kontakt Forlaget Werther:

(+45) 29 80 34 62

kontakt@forlagetwerther.dk

www.forlagetwerther.dk

Indhold

Spøgelseskongen i Vodby	7
Dagen før ...	10
Spøgelsesmaskinen	21
En genial, ond plan	29
Svend Tveskæg fra SuperKøb	34
Giv mig Danmark tilbage!	41
Hjælp, Harald Blåtand er løs	47
Kongen af Vodby	53
Find Harald!	57
Knæl for din konge	66
Synske Syritha	71
Det grisefarvede hus	82
I en iskold spøgelsesstue	88
Tusmørke på Galgebakken	96
<i>Hojaaa, dovne bondetamp!</i>	105
Klar, parat ... kæmp!	108
Hvepsedronen går i luften	115
Farvel, Harald Blåtand	122
Hygge ... og hr. Ravn	126

Hej. Jeg hedder Bo Skjoldborg, og jeg skriver sjove og spændende børnebøger. Faktisk begyndte jeg, da jeg var på din alder, fordi jeg kedede mig og fandt ud af, at det hele blev sjovere, når jeg skrev. Vil DU prøve? Så skriv noget. Du behøver ikke at vente på en ide. Historierne kommer af sig selv, når du begynder. Bare skriv! Her er mine historier:

Doktor Kolds testamente

Vild flugt

Vild ferie

Vild panik

Vild jagt

Vild gift

Vild ø

Jagten på den talende hund

Jagten på elverguldet

Spøgelseskongen i Vodby

Gamle Jack var klar til at tænde spøgelsesmaskinen. Han holdt fingeren lige over knappen på slangens håndtag.

Den sorte slange endte i spøgelsesmaskinen, som Jack bar på ryggen. Maskinen var spejlblank og lignede en kæmpe støvsuger. Spøgelsesmaskinen var så tung, at benene rystede under ham.

Jack Kold var spændt.

Svedte.

Den 72-årige olding var som altid i cowboybukser og i sin plettede, røde Arsenal-T-shirt. Han lignede en, der brugte dagen på at fiske ting op af skraldespande.

Jack gloede på kæmpevillaen.

Han gik over de knasende småsten til hoveddøren. Hans plan var klar.

Om lidt kalder jeg på spøgelseset Harald Blåtand – verdens farligste og mest hæventørstige konge, tænkte han. Og så bruger jeg ham til at skræmme de rige idioter i huset til at give mig alle deres penge, guld, kreditkort, ure og smykker. Det hele!

Han tændte for spøgelsesmaskinen.

Øjeblikkelig lød en skinger klagen, som mindst ti hekse der skreg i kor ... blandet med en knasen, som når man hoppede på en bunke glasskår.

Jack kaldte ned i støvsugerslangen.

"Hallå, Harald Blåtand. Er du der?" råbte han hæst. "Jeg befaler dig: Hjælp mig, verdens farli... æh, ædleste konge."

Derpå begyndte fed, gråsort spøgelsesplasma langsomt at flyde ud af slangen. Det lignede slim.

Plasmaet ramte trappeafsatsen og dannede en lille sø. Så rejste det sig som et væsen af en art. Et gruopvækkende plasmavæsen, der hang i luften og blev ved med at skifte form og udseende.

Først lignede det en nisse.

Så en drage og derefter en krokodille.

Til sidst antog plasmaet skikkelse af et menneske – en mindst tre meter høj, tynd fyr. Med en kongekrone på hovedet. Spøgelseskongen Harald Blåtand stod bomstille foran Jack.

”Vær *hiilset*, dovne bondekarl. Giiiv mig Danmark *tilbaaage!*” sagde spøgelset med en tågestemme, der lød som om den kom langt, langt borte fra. Fra en helt anden verden.

Fra dødsriget.

Dagen før ...

Dagen før, om eftermiddagen, befandt Milo, Tråd og June sig foran den slidte, røde låge ind til doktor Karl Kolds have. For en halv times tid siden havde Tråd fået en SMS fra den geniale opfinder. Han havde straks vist den til sine to bedste venner, Milo og June.

Der stod:

Hey, maaan. Kig forbi, unger.

Jeg har store nyheder!

Fred og harmoni

Karl

Hvad ville Karl dem mon? tænkte Milo. Og June spurgte:

”Hvad har Karl nu fundet på? Sidst talte han om nanoteknologi. Kan det være noget med det?”

June var som altid i sin brune poncho og bare tæer, ligesom en der bor i Mexico. Hun var pilskaldet, bortset fra nogle lyserøde duske hår hist og her.

Hun så på Milo med sine grå øjne. *De øjne minder om en ulv, der løber ud over stepperne, mens den huler*, tænkte Milo. *June har et rigtig godt blik.*

Milos mave rumlede.

Han nikkede langsomt. Han anede ikke, hvad nanoteknologi var. Men han gad ikke virke dum. Slet ikke over for hende.

Han tog tilløb og lavede en saltomortale over havelågen. Landede perfekt med samlede ben.

June fnisede, gav ham en *thumbs up*.

”Fedest!” sagde hun.

Tråd vendte det hvide ud af øjnene.

”Man kan også bare åbne lågen,” sagde han og trak i havelågen. ”Kender du dét,

Miloman?" Han og June kom også ind i haven. Den sorte T-shirt klæbede til hans spinkle krop. Han blev kaldt Tråd, fordi han var tynd som en sytråd.

"Måske har Karlo opfundet en neutronbil," fortsatte han ivrigt. "Eller en rumrakket."

De gik dybt ind i haven. Vinden puslede i træerne, og græsset nåede dem helt op til knæene. Det var midt i april.

Pludselig lød der en luftig summen fra den blå himmel.

Milo så derop med missende øjne. Men han kunne ikke få øje på andet end trækroerne, lidt skyer og to fugle.

Nu nærmede den summende lyd sig for alvor, blev skinger. Hvinende.

Milo kneb øjnene endnu mere sammen.

Dér! Et kæmpe insekt ... nærmere betegnet en hveps på størrelse med en ramme dåsecolaer.

Og kæmpehvepsen havde kurs lige imod

dem.

Milo famlede febrilsk i sin bukselomme. Fandt mobilen. Han skyndte sig at filme monsterhvepsen. Hvepsen dalede og fløj hen foran dem. Den hang stille i luften, dinglede lidt fra side til side.

"Fik du den?" spurgte Tråd.

"Ja," sagde Milo og tjekkede videoen. Den var lidt rystet, men pyt. Den skulle nok få masser af likes på deres YouTube-kanal, *Vodby Skodby News*.

Sssss, summede kæmpehvepsen.

Ssssss. Ssssss-ss.

Knitr-knaaas ...

Så talte den.

"Hey, maaan," lød en skrattende stemme fra monsterhvepsen. En stemme, som vennerne efterhånden kendte rigtig, rigtig godt.

"Halløj, unger. Har I roterende fis i kasketten? Eller har I bare ligeså travlt som kapitalisterne? I ligner nogen, der har fået glosuppe til middag."

Milo sukkede lettet.

Det var nemlig den geniale opfinder Karl Kolds stemme. Ingen andre udtalte ordet 'mand' på dén måde. *Maaan!* Eller *maaarn*. Doktor Kold kunne godt lide reggaemusik, derfor talte han sådan.

Kæmpehvepsen måtte være en af Karls nyeste opfindelser. Var den levende? Altså en særlig kæmpeart, med en højttaler på?

"*Hey, maaan.*" fortsatte Karl. "Sig hejsa til Bob, min nye hvepsedrone. Ellers får han total nedtur."

"Hejsa, Bob," sagde Milo, June og Tråd i kor.

"Hej, Karlo!" mumlede Tråd ildrød i kinderne. Han havde et særligt forhold til Karl – nok fordi Tråd næsten aldrig så sin egen far, tænkte Milo. Faren spillede i et rockband.

I dag havde Tråd endda en gave med til Karl – en fin, lille pakke med rød sløjfe, som han knugede i hånden. Karl havde lige haft fødselsdag.

Tråd ville ikke sige, hvad der var i pakken. Heller ikke selvom June og Milo presede ham.

"Han hedder Bob efter Bob Marley," fortsatte Karl gennem hvepsens skrattende højtalere. "Kender I Bob Marley? Næ, det gør I nok ikke. *Bob the Man* kunne synge reggae, så selv palmerne vrikkede med numsen. Hold da fest!"

Hvepsedronen virrede med følehornene. Så drejede den rundt i luften.

"*Follow the flow!*" summede den og fløj lavt hen over jorden. Ind og ud imellem træerne. Og meget langsomt, så børnene kunne nå at følge med.

Et par minutter efter nåede de Karls bunker fra 2. verdenskrig. Den var cementgrå og delvis skjult bag bladranker, mos og højt græs. Dronen summede skingert, og skydeporten til bunkeren gled op. Med en langsom *knaaaagen*.

Hvepsen fløj ind, og børnene skyndte sig efter.

Bunkeren var meget større indvendigt, end den så ud udefra. Den var i tre etager, og to af dem lå under jorden.

Et system af underjordiske gange førte mange forskellige steder hen uden for bunkeren. For eksempel kunne man gå under græsplænerne hele vejen over til SuperKøb efter is. Eller ned til søen. Megasejt!

De tre børn fulgte efter hvepsen gennem gangen ind til det inderste rum. Dronen fløj over i hjørnet og lagde sig i noget, der lignede en hundekurv. Den blev stille. Slukkede. Karl var stadig ikke at se.

"Hej, Karl? Hvor er du?" Milo gloede rundt. Karls opfinderhule var kæmpestor og med en milliard tændte stearinlys.

På nogle reoler langs væggene stod Karls nyeste dimser: en hårtørrer, der kunne reparere sig selv, hvis den gik i stykker; ved hjælp af nanoteknologi. En robotpapegøje, der kunne drikke cola og løse svære matematikopgaver. Og en kikkert, der kunne se rundt om gadehjørner, selv i mørke.

Derudover stod der en stor, blank støvsuger på nederste hylde – med en lang, sort slange.

Pludselig lød der et brag fra gulvet. En lem blev slået op, og Karls hoved kom til syne.

"Hey, maaan, dejligt at se jer, unger." Doktor Karl Kold kravlede behændigt op fra kælderen. Lukkede lemmen efter sig og stod og betragtede børnene med et stort smil.

Som altid, når han arbejdede, var han i sit mest afslappede tøj: hvid badekåbe og klipklappere. Og intet andet. Men det var nu kun et problem, når det blæste, og badekåben gled op. Eller han bare havde glemt at lukke den.

Karls lange hår var samlet i en hestehale.

"I ser søreme friske ud – som fire havørne i skønno havluft. I er så unge og kloge. Yes, maaan. Hold da ferie."

Børnene fnisede.

"Hej, doktor Kold," sagde June. *"Nice*

dress. Har du overvejet et jakkesæt?"

"Med slips," istemte Milo. "Og knapper."

"Hey, Karlo," mumlede Tråd og pillede genert ved gaven med den røde sløjfe. Han overvejede vist at give Karl den, men turde ikke. Så gjorde han det alligevel. Han rakte doktoren den krøllede pakke.

"Værsgo. Og tillykke med fødselsdagen. Altså, det er ikke noget særligt," mumlede han. "Men ... øh, nu får du den."

Karl Kold tog imod pakken. Han så lige på Tråd. Med et intenst blik.

"Fedt, mand. Og tusind tak. Det er søreme pænt af dig," sagde han grødet. Han vejede den i hånden. Han løsnede sløjfen og rev papiret af.

I næste øjeblik stod han med en smartphone i hånden.

"Du har jo kun din gammeldags mobiltelefon," forklarede Tråd. "Og min far har købt en ny til mig i Tyskland. Så nu får du min gamle. Du kan google med den. Og

tage billeder. Og gå på YouTube.”

”Hold da op. Og jeg har ikke engang fødselsdag mere.”

Tråd kradsede sig i håret. ”Nå, nej.”

Karl vendte og drejede smartphonen. Snusede til den. Han smilede til børnene og snøftede atter.

Så rodede han Tråd voldsomt i håret. Og løftede ham op på en stol. Karl mumlede grådkvalt:

”Se engang, venner. Er han ikke en guttermand? Tænker I ikke: *Vores ven her er ikke en hængerøv. Næ, han er da søreme en guttermand?*”

Milo, Gekko og June stirrede op på Tråd.

Og hvis vennen tidligere havde været rød i hovedet, var han nu i overhængende fare for at blive overophedet. Han var ildrød i fjæset som en tomat i det sidste blodige skær fra en solnedgang. Hans blik flakkede.

Tråd kom med et skingert fnis. ”Æh, Karlo, jeg har ... øh, må jeg komme ned?”

”Selvfølgelig må du dét, mester.” Derpå udbrød han: ”Fedest!” – og puttede omhyggeligt smartphonen i lommen. ”Den er jeg meget glad for. Meget!”

Han løftede Tråd ned og stillede ham på gulvet, forsigtigt, som om han var lavet af porcelæn. Så pegede han på et orange tæppe på gulvet:

”Sæt jer her, venner. Jeg har store nyhe... jo, jo, en nyhed kan man søreme godt kalde det. Hov. Vil I ha’ indisk *chai*? Eller en Jollycola?”

Spøgelsesmaskinen

Karl Kold forsvandt ned gennem lemmen i gulvet efter colaer. Imens tog børnene plads imellem stearinlysene og et par skåle med røgelse. Røgelsen duftede rigtig godt, tænkte Milo. Også selvom den kløede i næsen.

Karl kom op igen og proppede colaerne ind i et skab. Det var en slags omvendt mikrobølgeovn, forklarede han. Skabet summede, og efter kun ti sekunder var colaerne så kolde, at der var frost udenpå. Han åbnede colaerne med robotpapegøjens næb.

Karl satte sig imellem Milo og Tråd på tæppet. June var overfor. Han stillede en skål med småkager i midten. Milo, June og Tråd nappede hurtigt et par stykker hver.

"Hold da ferie," sagde Karl. "Hvordan går det med jer, unger? I ser lidt koksede

ud. Er det skolen?" Han rakte dem en cola hver.

"Næ, altså ..." Tråd tyggede på sin småkage. "Vi har emneuge. Om vikingerne. Vi laver kulisser og kostumer og den slags."

Milo drak af sin cola. Han bøvsede.

"Tråds moster og onkel skal være med i et vikingespil," sagde han. "I morgen aften, ude ved Galgebakken. Vi har også lavet en *flyer*." Han hev en krøllet seddel op af lommen og foldede den ud. Han puffede den hen til Karl.

Der stod:

SVEND TVESKÆG OG SIGRID STORRÅDE

En kærlighedshistorie fra
den mørke middelalder

"Hold da op," sagde Karl. "Svend Tveskæg! Var det ikke ham, der var søn af Harald Blåtand?"

June nikkede. Hun fortalte, at vikingespillet også handlede om den gamle, danske konge Harald Blåtand.

Harald Blåtand gjorde nemlig danskerne kristne. Det stod på Jellingestenen fra omkring år 965. Senere mistede Harald Blåtand så hele Danmark til sin søn Svend Tveskæg – både landet, magten og al gullet, sølvet og diamanterne. Svend stjal det bare. Derfor ville Harald Blåtand have hævn over Svend Tveskæg.

”Tråds moster og onkel skal synge,” sagde Milo tørt. ”Normalt arbejder de i SuperKøb.”

”De skal også danse. Skal de ikke, Tråd?”
June så drillende på ham.

”Jo ... altså, det tror jeg nok.” Tråd stirrede intenst på et af stearinlysene. ”Harald hader Svend helt vildt,” fortsatte han. ”Så Harald er nok den farligste konge nogensinde. Og den mest hævntørstige.”

”Klart,” istemte Milo. ”Harald Blåtand samlede en hel hær. For at dræbe Svend

Tveskæg og hans kone. Hende dér Sigrid ... øh ..."

"Sigrid Storråde," sagde June. "Sigrid Storråde var utrolig rig. Hun ejede en masse guld og diamanter. Hun blev kaldt 'Storråde', fordi hun var megastolt og også hovmodig – altså, hun så ret meget ned på andre, ikke?"

Tråd og Karl nikkede. Milo tænkte, at ordet 'hovmodig' lød som noget fra en Robin Hood-film.

Så rodede Karl Kold igen Tråd i håret.

"Det er søreme rart at have besøg af jer, unger," sagde han grødet. "*Hey, maaan*, jeg kender jo ikke så mange. Faktisk kun min bror, Jack. Og han er ikke blevet flinkere, efter jeg tøede ham op."

Børnene svarede ikke. De tænkte med en gysen på Karls tvillingebror, Jack Kold. Jack var en ond, gammel mand – så ond, at han på et tidspunkt havde frosset Karl ned i 40 år. Derfor var Jack i dag en olding, mens Karl lignede én på 35.

Senere havde Karl så *frosset Jack ned!* Men for et par uger siden havde Karl tøet ham op igen.

"Jeg forstår ikke, du tøede ham op," sagde June. "Jack er en psyko. Han er sindsygt ond."

Karl trak på skuldrene. Han så pludselig trist ud.

"Jo, jo. Jack er en kolonorm idiot," mumlede han. "Men ... hold da op, man kan jo ikke lade sin bror være frosset ned for evigt. Vel?"

"Hvor er Jack egentlig nu, Karlo?" spurgte Tråd.

Milo sukke. Han kom på benene, trængte med ét til at bevæge sig. Han lavede et par hjemmelavede breakdance-mooves.

"Fuck Jack!" udbrød han. "Hvorfor sendte du Tråd den SMS, Karlos? Hvad sker der?"

Doktor Karl Kold tøvede. Så rejste han sig også. Han gik hen til reolen med opfindelserne.

Lidt efter kom han tilbage med noget på ryggen. Det var den enorme, spejlblanke støvsuger, som Milo havde lagt mærke til for lidt siden. Den med den sorte slange.

"Hey, maaan. Sig halløjsa til min nye spøgelsesmaskine," sagde Karl ivrigt.

Børnene så måbende på ham.

June trak vejret dybt. Hun sagde:

"Det ligner en støvsuger. Men ... sejt nok."

"Megasejt," istemte Tråd. "Du er genial, Karlo. Øh, hvad kan den?"

"Ja, hvad?" Milo lavede et par mooves mere.

Karl Kold forklarede, at han havde bygget spøgelsesmaskinen, fordi han gerne ville hjælpe folk af med spøgelserne i deres huse. Hey! Der var jo masser af fyre og damer, der ikke sov ordentligt. Fordi spøgelserne smækkede med dørene. Eller fik

temperaturen til at falde til frysepunktet i stuen, med deres megatriste humør.

Derfor havde Karl opfundet spøgelsesmaskinen. Og den kunne både lokalisere de spøgelse, der befandt sig i nærheden – og hjælpe den hvileløse oggenok hjem til dødsriget. Maskinen omdannede spøgelse til en helt speciel form for energi og sendte det derefter til spøgelsesverdenen.

For eksempel havde Karl fundet Bob Marley med maskinen. Og bassisten fra Bobs reggaeband. Plus fysikeren Albert Einstein.

Og Karl havde endda kun kaldt på Bob – de to andre troppede op helt af sig selv.

”Bob Marley? Altså ham, der spillede reggae, dengang du var ung?” spurgte Tråd imponeret.

”Må vi prøve maskinen?” Milo var i tvivl, om han overhovedet havde lyst til det. Tanken om et spøgelse her i bunkeren gjorde ham urolig. Tænk nu, hvis det var en økseorder, der kom. På den anden side

var det vildt fedt, hvis spøgelsesmaskinen virkede.

"Ja. Skal vi ikke prøve den, Karlo?" spurgte June. "Altså din ... øh, spøgelsesmaskine?"

Doktoren så fornøjet på dem.

"*Yes, maaan!*" udbrød han. "Men først vil det være fjong med en tur i SuperKøb. Jeg gi'r en isvaffel. Eller hvad siger I til en *død hund med dej og hele farveladen?*"

En genial, ond plan

Nøjagtig samtidig stod onde Jack Kold med øret klemmt tæt ind til porten til Karls bunker. Jack lyttede intenst til stemmerne derinde. Han ville ikke gå glip af ét eneste ord!

Først havde nogle lyse børnestemmer fortalt om et utrolig kedeligt vikingespil, ude ved Galgebakken. Og om en støvet, dansk konge. Harald Blåtand. Det eneste sjove ved gamle Harald var, at han åbenbart ville hævne sig – han ville dræbe sin forræderiske søn, Svend Tveskæg!

Men så talte Karl og børnene heldigvis om noget meget mere spændende.

Jacks bror, Karl, fortalte om sin nye opfindelse.

Om sin *spøgelsesmaskine!*

Og om, hvordan Karl havde lokket tre

vaskeægte spøgelser frem med maskinen – så de stod lige dér foran ham!

Så nu var en ond plan stille og roligt begyndt at tage form i Jacks hoved. En genial, ond plan.

Han ville have fingre i dén spøgelsesmaskine og ...

Pludselig blev stemmerne højere inde i bunkeren.

De kom tættere på.

Nærmere og nærmere.

I næste øjeblik stod Karl og børnene tilsyneladende lige inde på den anden side af porten.

Jack skyndte sig om bag en busk. Og det var i sidste øjeblik, for nu lød der nemlig en skinger summen som fra et hvepsebo. Porten gled til side, og Karl og de tre børn kom til syne. To drenge og en pige. De stod og gloede rundt i haven.

Derpå summede det igen skingert, nærmest hvinende. Lyden kom fra Karls strube

– og det lød præcis som den hvepsedrone, Karl altid fløj rundt med.

Porten til bunkeren gled atter i. Aha! Det var altså summelyden, der åbnede og lukkede porten, tænkte Jack. Hvepselyden fra Karls strube måtte være en slags nøgle til porten.

Jacks hjerte hamrede vildt i brystet.

Han ventede utålmodigt.

Da Karl og børnene omsider var forsvundet ud af havelågen, listeløb Jack foroverbøjet hen til bunkeren. Han formede læberne som én, der skal til at spille trompet.

"Sssss," summede han og kom til at savle.

Intet skete.

Nada.

"Sss-ss ..." fortsatte Jack med ét rasende. Han savlede endnu mere.

"Sss-ssssssssss!"

"Ssssss ... sssstttt ... sssssssssssssssssssss!"

"Sss-ssssssssss ... sssss ... sssssssssssss!"

Omsider gled porten til bunkeren op, og Jack nærmest faldt ind gennem åbningen.

Indenfor ledte han febrilsk rundt. Det var ikke så let, for bunkeren var bælgmørk. Så han ledte efter noget, der *føltes som en spørgelsesmaskine* – han anede jo i øvrigt heller ikke, hvordan maskinen så ud!

Først trådte han på en masse stearinlys og røgelsespinde. Og vist også i en skål klamme småkager. De knasede under hans sko.

Derefter fik han fat i en robotpapegøje, der bed ham i fingeren og lirede en masse matematikstykker af. Og han stak også hånden ind i noget, der *føltes som et lille skab*. Måske en mikrobølgeovn? Han trykkede på kontakten, og hans hånd frøs straks til is. Der hang lange istapper ned fra fingrene. Hans pegefingernegl faldt endda af.

Med ét stødte hans fod imidlertid imod noget. Noget stort og hårdt.

Hastigt bøjede han sig ned, famlede i mørket.

En maskine ... med en lang slange! Var det en støvsuger? Hans hjerte hamrede som en afrikansk tromme under fuldmånen.

Hi, hi, tænkte han. Pigen sagde, at spøgelsesmaskinen ser ud som en støvsuger. Ergo må dimsens være spøgelsesmaskinen.

Han fnisede igen.

Nu skulle der tjenes penge.

Røvmange penge!

Svend Tveskæg fra SuperKøb

Lørdag formiddag var der travlhed i 6.X' klasseværelse på Blåbjergskolen i Vodby.

Piger og drenge vimsede omkring med papskjolde, vikingehjelme ... og med kutter, bukser og kjoler syet i uld og hør. Alle var i gang med at lave de sidste kostumer, kulisser og rekvisitter til vikingespillet i aften – *'Svend Tveskæg og Sigrid Storråde. En kærlighedshistorie fra den mørke middelalder'*.

Midt i det hele stod Bjarne, børnenes historielærer. Han råbte og gennede børnene rundt med et blå gummisværd. Så de så vidt muligt hele tiden lavede noget fornuftigt. Hans skaldede isse var blank af sved.

"Hold skruen i vandet, unger!" råbte Bjarne. "Vi har travlt. Om lidt får vi nemlig besøg af selveste Svend Tveskæg og Sigrid

Storråde.”

Tænk, at Bjarne er Harald Blåtand i vikingespillet, tænkte Milo. Han ligner mere en munk ... med gummisværd!

Milo tog sin mobil og filmede læreren og nogle af de andre i klassen. Til deres YouTube-kanal, *Vodby Skodby News*.

Derpå gabte han. Han havde ikke sovet så meget, fordi han hele tiden lå og tænkte på Karl Kolds spøgelsesmaskine. De havde ikke nået at prøve maskinen i går – havde kun lige fået ædt en hotdog hver. Plus en softice med groft chokoladedrys. Så skulle de hjem til aftensmad.

Milo gav tegn til Tråd.

Pause! mimedede han med læberne.

De mødtes ved deres bord. Milo og Tråd sad altid sammen, hvis de fik lov til det. Med ryggen til Bjarne og katederet gled de ned på stolene – så langt ned, at de nærmest lå. Flød.

Drengene gloede sløvt på hylden bagest i klasseværelset. Der lå en masse ting klar til

vikingspillet: et par knive, en jernlænke, fire hestesko, nogle papmachésværd og papøkser, en lodden kappe og en sadel fra en hest.

Milo så rundt efter June. Hun var der ikke. Var hun på wc?

Så opdagede Bjarne dem selvfølgelig og kom farende. Han pegede på dem med gummisværdet.

"Halløj, I to dovne ungersvende," råbte han med rungende stemme, som om han allerede var med i vikingspillet. "Vil I straks rejse jeres usle legemer? Eller eder vil måske hellere dø for Harald Blåtands hånd?"

"Vi har fortjent et *break*," sagde Milo.

"Ja. Helt ærligt, Bjarne. Mig og *Miloman* har ordnet hele tæppet." Tråd nikkede i retning af gulvet til venstre for dem. Der lå bagtæppet til scenen og var ved at tørre.

Tråd havde malet en kæmpe middelalderborg, mens Milo kreerede 11 silhuetter af mænd med hjelme og sværd. Skyggerne

forestillede de soldater, som Harald Blåtand samlede for at slå Svend Tveskæg ihjel.

”Løft jeres hensygnende kroppe,” fortsatte Bjarne højtideligt. ”Eller kong Harald Blåtands sværd bliver det sidste, I ser.” Han viftede truende med gummisværdet.

Så blev han imidlertid distraheret af støj oven fra døren, og i næste sekund stod Svend Tveskæg lige dér i døråbningen.

”Hallo. Nu forstyrres man vel ikke?” mumlede Tråds onkel. I dagens anledning havde han kunstigt overskæg og vikingehjelm på. Skægget sad ret skævt, lagde Milo mærke til – Tråds onkel fik det meste af det i munden.

Tøvende trådte Svend Tveskæg ind i klasseværelset. Han gloede rundt, mens et par af pigerne åbnede døren helt.

Tråds moster kom lige efter. Hun havde flettet sit ildrøde hår og lignede en fra Asterix. Altså bortset fra, at der stod ’SuperKøb’ på hendes plastikpose.

"Ih, hvor ser I flittige ud," sagde mosteren. "Vi tænkte, at vi lige ville hilse på."

"Ja," sagde onklen og slugte mere overskæg. "Og så vil vi også sige tak på vegne af hele Vodby Amatørteaterklub. Vi håber, at I kommer og ser vores vikingespil i aften. Det bliver rigtig spændende."

"Superspændende," istemte mosteren. "Og så har vi flødeboller med. De havde sidste salgsdato for to uger siden. Til gengæld får I fire hver."

Derpå fik alle børnene mindst fire flødeboller.

De var megatørre. Nærmest som gummi, tænkte Milo. Men det gjorde nu ikke så meget.

Efter flødebollerne måtte Tråd lige hen at hilse på sin moster og onkel. *De to betyder rigtig meget for ham, tænkte Milo. De er der for Tråd! Så han har nogen at snakke med, når hans far er på turné med sit rockband!*

Tråd fik en kæmpekrammer af mosteren, så han blev helt rød i kinderne.

Bagefter fik Milo en tilsvarende knusetur af moster. Og til sidst klappede onklen dem begge på skulderen, og Milo følte sig varm i kroppen.

"Vi ses i aften, drenge!" sagde onklen genert. Derefter gik han over til reolen og greb en af papøkserne. Han nærmest fløj tilbage til den åbne dør og hævede øksen, som en vikingekonge der kalder sine soldater til kamp.

"Død over min tåbelige fader!" råbte han.

"Giv mig dét tilbage, som mig tilhører," svarede Bjarne øjeblikkelig ved siden af Milo og Tråd. "Giv mig mit Danmark."

"Vig, du gamle Harald. Eller jeg skal sætte eder på hjul og stejle," råbte Tråds onkel.

Så dukkede June pludselig op lige bagved dem i døråbningen. Sigrid Storråde fór forskrækket sammen, og Tråds onkel var nær ved at tabe sin papøkse.

June var rød i kinderne af ophidselse. Hun stirrede direkte på Milo og Tråd. Og i

næste øjeblik fløj Karl Kolds hvepsedrone forbi hende ind ad døren til klasseværelset.

Med en skinger summen svævede kæmpehvepsen lidt rundt oppe under loftet. Til sidst hang den i luften lige foran Milo og Tråd, der stadig sad ved deres bord.

"Hold da ferie, *maaan*. Der er sket noget forfærdeligt," sagde hvepsedronen med Karls metalliske stemme. "Skynd jer til min bunker ... lige nu, ikke?"

Giv mig Danmark tilbage!

Imens stod Jack Kold klar foran luksusvillaen. Spøgelsesmaskinen hang på ryggen af ham som en spejlblank kæmpestøvsuger.

Jack dirrede, fordi den var så tung. Slangen holdt han i hånden.

Jack var spændt.

Svedte.

Så tændte han spøgelsesmaskinen og kaldte ned i slangen.

"Hallå, Harald Blåtand. Er du der?" råbte han hæst. *"Jeg befaler dig: Hjælp mig, verdens farli... æh, ædleste konge."*

Fed, gråsort spøgelsesplasma begyndte langsomt at flyde ud af slangen. Det lignede slim. Slimen samlede sig og blev til silhuetten af et menneske – en mindst tre meter høj, tynd fyr. Med en kongekrone på ho-